

Sloffie was verdrietig.

Sloffie was kwaad.

Sloffie snoof door zijn blauwe schoorsteen.

“Een speelgoedwinkel is niet geschikt voor een roodgeverfde sleepboot,” zei Sloffie, en hij snoof nog eens. “Ik was voor iets beters bestemd.”

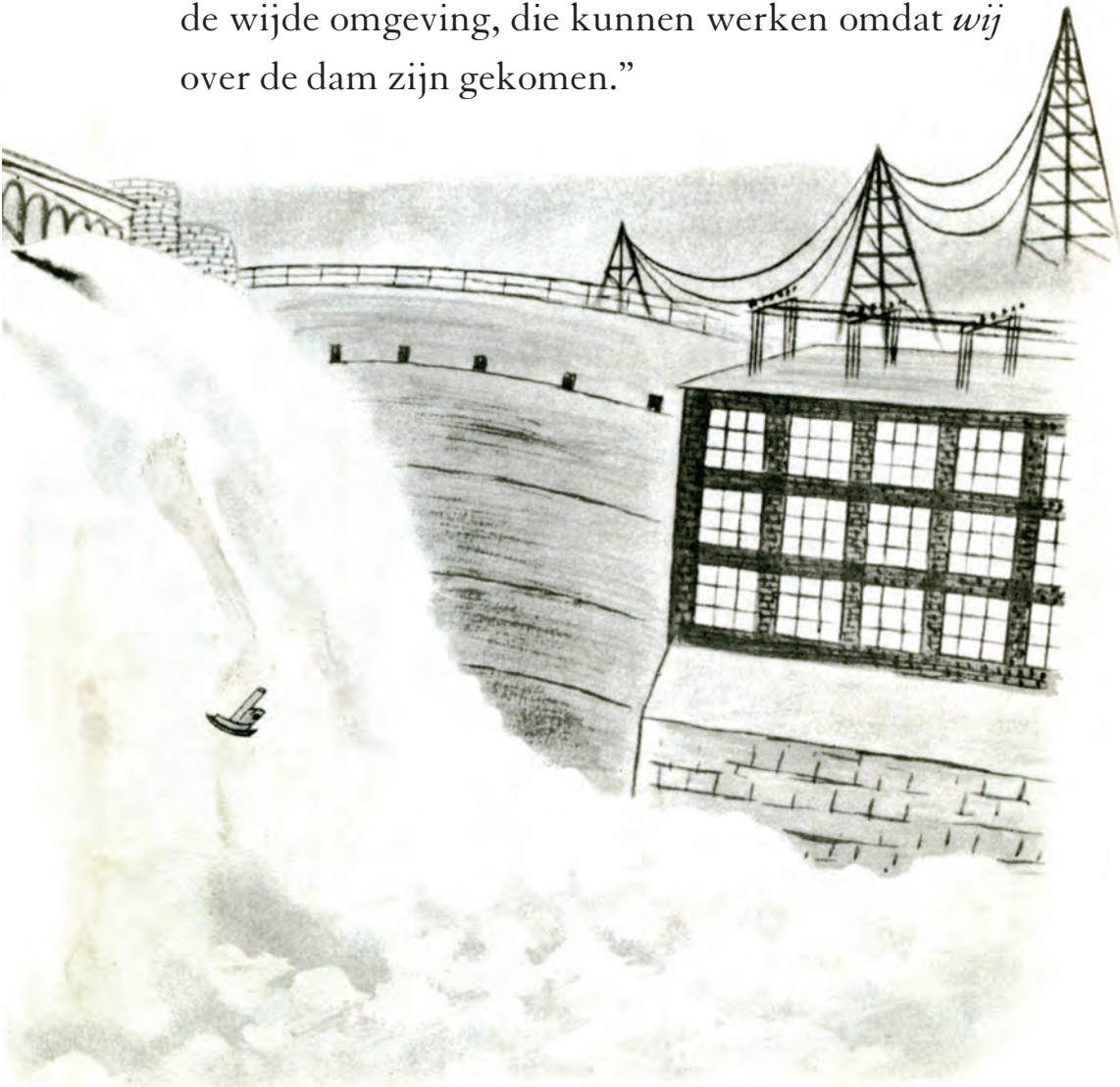

Als hij langs dorpjes kwam, was hij trots.
“De mensen bouwen dorpen langs *mijn* rivier,”
zei Sloffie, en hij strekte zijn blauwe schoorsteen.

En de bruggen waren heel breed – zó breed dat er veel auto's en vrachtwagens en trams tegelijk overheen konden rijden.

“Denk eens aan al die lampen,” pufte Sloffie, “al die radio’s, telefoons, strijkijzers en stofzuigers in de wijde omgeving, die kunnen werken omdat *wij* over de dam zijn gekomen.”

Er floten fluiten – politiefluitjes, treinfluiten, diepe fluiten van de grote schepen als de loopplanken werden binnengehaald.

En even verderop lag de zee.

